

Božična zgodba s sivo brado



Pri nas božična je navada,
da se prikaže siva brada —
božični mož nas rad obišče,
darov nam polno dà prgišče.



Ko lani je obisk opravil,
na stolu masko je ostavil.
Tedajci Muki se priklati
in čudi bradi se košati ...



Brž s stola Muki masko zmakne,
na glavo maska se natakne —
po sobah zdirja ta prikazen —
hov-hov — brž brada je narazen ...



Zasledovan se Muki skrije
pod postelj tete Štefanije ...
Zamislite si njen preplah,
ko nanjo kuka živi strah ...

Hudales Oskar:

Božična zgodba

Stanku se nič ni mudilo domov. Kako tudi! Danes je bil predvečer Božiča in vse ulice so bile polne ljudi, obžarjene z žarko svetlobo nešteti obločnic in polne omamnega vonja po smrečičah, gorečih svečkah, dišeči čokoladi ter drugih lepih in dobrih rečeh.

Tudi mraz ga ni motil. Pri njih doma je bilo ravno tako mrzlo, kakor tu na ulici, kjer so skozi ostri zimski zrak frfotale redke, izgubljene snežinke. Bi-



le so kakor drobne vesele igravke. Prihajale so od nekod izpod črnega, gostega zimskega neba, neslišno in počasi drsele skozi območje hladne luči električnih žarnic ter se zopet izgubljale v temne sence hišnih kotov. Mnogo jih je sedalo ljudem na pokrivala in obleke. Tam so tudi takoj izginile. Umrle so v hipu kakor bi se dotaknile nečesa strupenega, zelo strupenega.

Vsem ljudem se je mudilo. Skrbno zaviti v tople plašče so hiteli gor in dol po široki, lepo tlakovani ulici. Včasih se je kateri za hip ustavil pred razsvetljeno izložbo, se sunkovito okrenil in stopal dalje. Mnogi izmed njih se je hitro odločil in stopil v trgovino. Vrnil se je čez čas z enim ali več zavitki pod pazduho, zavihal ovratnik in hitro odšel.

Stanko je že dobre pol ure stal pod portalom velike, temne in nizke stav-

be. Stisnil se je prav v kot k mogočnim vratom, da bi ne bil napotj mimohitečim. Včasih je nemirno prestopal z noge na nogo. Zeblo ga je. Palec je nič več ni čutil. Čevlji so mu bili raztrgani in nogavic ni imel. Mrz mu je silil skozi tanko suknjico in ga ščipal po suhem telesu. Od hipa do hipa je sunkovito vztrepetal kakor bi se zgrozil v hudi duševni bolečini.

Več sto ljudi je šlo v tem času mimo njega in le malokdo se je ozri vanj. In če mu je že kateri pogledal v shujšani obraz, se je z očmi hitro umaknil, kakor bi se v tem hipu zavedel neke krivde, kakor bi ga zapekla vest. Da, neprijetno je v svečanem božičnem razpoloženju srečati lačnega, raztrganega in prezebajočega človeka. In še otroka povrhu. Tako srečanje je kakor grenka kaplja pelina v kupo sladke medicine. Ves prijetni večer ti lahko pokvari.

Mimo portala sta se prismejali dve mladi gospodični v toplih, kožuhovinskih plaščih. Ugledali sta ga. Njun smeh je za hip utihnil in dvojce svežih rdečih obrazov je nemo vprašalo, kako si upa tak mlad razcapanec motiti sve-



čanstvo božičnega večera. Dekleti sta zopet hitreje stopili. Njun brezskrbni smeh, podoben zvonkljanju dveh tankih srebrnih zvončkov, je utonil v šumenju ulice.

Kakor bi se gramoval svojega upadlega sestradanega obraza in od mraza zardelega nosu, je Stanko potegnil veliko, zamazano očetovo kupo še

globlje na oči. Stopil je na pločnik, se pomešal med hiteče ljudi in počasi stopal navzgor po ulici.

Njemu se ni mudilo. Ničesar ni mogel zamuditi ta večer. Doma ga ni čakala topla soba, ne veseli obrazi, ne božično drevo, ne darila. Še večerja ne. On vsega tega že dolgo ni poznal. Tokrat, ko je oče imel še delo, so tudi pri njih imeli toplo večerjo na ta dan. Majhno drevesce je stalo v kotu sobe in preden je šel spat, je našel pod njim košček čokolade, svinčnik, celo topie nogavice. Sedaj vsega tega ni bilo več. Oče je zbolel in izgubil delo. Novega posla ni mogel več najti. Vsak dan ga išče, a zaman. Že zgodaj zjutraj odide, zvečer se vrne lačen in truden. Ko ga mati vprašujoče pogleda, samo mrko odkima, sede na posteljo in nemo gleda v kot, kjer stoji nezakurjena pečica. Nato leže, podpre glavo z rokami in votlo pokašljuje. Včasih princse nekaj dinarjev. Nič ne reče, kje jih je dobil. Morda jih je slučajno zaslužil, morda naberačil. Takrat si kupijo štruco kruha in liter mleka.

Stanku so se ob misli na kruh zbrale sline v ustih. Obstal je pred veliko, bajno razsvetljeno izložbo in se zazrl vanjo, kakor bi se zagledal izobčenec, ki bi ga pot zanesla mimo odprtih nebeških vrat. Koliko dobrot premore takale trgovina! Klobase, sir, ribe, suho sadje, sveža zabolka, datlji, oranže, povojeno meso, vino... Stopil je prav k šipi, da jo je orosil s svojo sapo. Opazoval je ljudi, kako so v trgovini izbirali med vsemi temi dobrotami. Prodajalke so jih jim zavijale v papir, poslikan z božičnimi drevesci, svečkami in angelčki. Stanku so se vse misli ustavile. Samo gledal je in hrepenel...

Ko se je okrenil, da bi šel dalje, se je nehote zaletel v lepo gospo, ki je tisti hip stopila iz trgovine. Nekaj ji je zdrknilo iz rok in se razbilo na trdem pločniku. Hotel je povedati nekaj besed v opravičilo a ni utegnil. Gospa mu ju prisolila krepko zaušnico.

»Ta smrkavec nerodni!« je kriče razlagala ljudem, ki so obstali na kraju nezgode. »Steklenico najboljšega likerja, ki sem jo možu kupila za Božič, mi je izbil iz rok.«

Kakor bi iskal pomoči, se je Stanku ozrl po navzočih. Videl je, da ga vsi gledajo z mrzlimi sovražnimi očmi. Pre-

ril se je skozi nje in stekel preko ulice. Zdelo se mu je, da so se vsi pognali za njim, za vsiljivcem, ki je z lačnimi očmi oskrnil svečano razpoloženje božičnega večera.

Bezal je prav do doma. Pred vrati je prisluhnil. Oče je bil že doma. Slišal je njegovo suho pokašljevanje. Vstopil je. Na mizi je ležala štruca belega kruha.

Manica:

Jezušček in oholi jež

Pripovedujejo, da v tistih, zelo davnih časih, jež ni bil takšen boren »šivankar« kakor dandanes, nego je bil poraščen z najfinejšo, gosto, puhasto dlako, vled česar je bil človeku zelo priljubljen. Nadomestoval mu je nekakega malega kužka, ki ni nikdar stradal dobrih grizljajev. Spal je čestokrat kar v človeški postelji, kjer je s svojim toplim in mehkim kožuščkom grel svojega gospodarja.

V isti noči, ko se je rodilo Božje detece, so, ne le ljudje, nego tudi živali hitele k bornemu hlevu, da počastijo rojstvo Gospodovo.



Mehkodlaki jež se je pa tisti čas nahajal v sobi gospodarja bogatina ter ravno hrustal mastno pečenko, ko pogleda in zakliče skozi odprto okno gibčna košuta:

»Jež, bratec! Rodil se je Krist. Pojdi z menoj, da ogreješ nebogljenega Deteca s svojo gosto in mehko dlako!«

»Pa kje je On?« vpraša malomarno jež.

»V raztrganem in mrzlem hlevu, ne daleč od tu. Prosim te, pojdi!«

»Ne grem«, se zadere oholi jež. »Škoda moje žametne dlake za umazani hlev. Pa že rajši prenočim tu, na mehki pernici. Le pojdi sama!«

Košuta vsa užaljena globoko skloni glavo in molče odskaklja.

Jež pa se potem — kakor običajno — odpravi v mehko človeško posteljo ter se stisne k svojemu gospodarju.

Toda — kaj je to? Naenkrat odpade prevzetnemu ježu vsa svilena dlaka in namestu nje, poženejo iz njegovega golega telesa goste in trde bodice, tako špičaste, kakršnih še ni imela nobena druga žival. V tistem hipu začuti gospodar bolečino, kakor bi se sto šivank zarilo v njegovo telo. Hitro skoči iz postelje in napravi luč. Ko ugleda namesto mehki dlake živalce takega »bodeža«, zavpije od groze. Nato vzame v roke par cunj, zgrabi ježa in ga s cunjami vred treščil skozi okno.

Tako je nesrečni jež, ker se ni usmilil svojega Gospoda, zavedno pregnan iz človeških bivališč.

Ivan Albreht

Burja

Burja ro polju pometa,
skube, pometa tako,
kakor da res nam vsa leta
tod nič več rastlo ne bo.

Kamen po Krasu drobi se
žalost nam melje ga v kri:
v žalosti, v burji, v trpljenju
vendar naš rod še živi.

Mladi smo, mladi ko boril,
ki jih vrtinči vihar;
burja naj ostra pometa,
nas ne izruje nikdar.

Kamen nam kruh je vsakdanji,
jeklo zato so roke:
sonce z neba smo odpeli
in si ga skrijli v srce.

Lisica in gosi

Lisica se je potepala po gozdu in iskala, kje bi dobila kaj pod zob. Gledala je tudi iz grmovja ven na polje. Nedaleč je zapazila jato gosi v zelju. Srce ji je od veselja poskakovalo, smejala se je in zaklicala: »Glej, glej, saj prihajam baš v pravem trenutku! Zdaj ste kar lepo vse skupaj, zato vas bom lepo drugo za drugo požrla.«

Gosi so se od strahu in groze skoro v tla udrie. Začele so frfotati s peruti in prositi, da naj se jih usmili. Lisica pa ni hotela o tem nič slišati, temveč je osorno odvrnila: »Ne, nobenega usmiljenja, vse morate poginiti!«

Ena izmed gosi pa se je ojunčila in mlo prosila: »Če nam nikakor ne moreš prizanesti, nam pusti vsaj toliko časa, da bomo opravile zadnje molitev pred smrtjo in prosile Boga za odpustanje svojih grehov. Kako vendar naj se ločimo velike grešnice od tega sveta! Kadar bomo dovolj pripravljene za oni svet, bomo stopile v vrsto in potem nas boš lahko požrla drugo za drugo!« Lisica je odvrnila: »Nu, to je že nekaj! Ker ste že tako pobožne, bom vašo prošnjo uslišala. Ušle mi itak ne boste. Torej le molite, toliko časa bom že počakala!«

Prva je začela: gaga! gaga! in je gaga naprej ter ni jenjala gagati. Tudi druga je gaga! ravnotako in vse ostale so gagate druga za drugo. Lisica pa ni pustila nobene gosi vnevar ter je le poslušala, kako pobožno so gosi molile. Toda konca njihove molitve ni mogla čakati Zakaj neznansko gosje gaganje je opozorilo pastirico, da se godi nekaj nenavadnega. Prav tiho se je približala in prepoznala požrešno lisico.

Iz češčine R. D.



Hudsonovi doživljaji

Spisal Raišp Ivo, dijak v Celju, star 10 let.

3. poglavje:

Hudson dobi denar nazaj.

Hudson je drugo jutro zbral ves denar, ki ga je še imel ter se odpravil z dvanajstim hlapci v New York. Ko je prišel v mesto, ni oddal konjev pri Jimu temveč pri nekem drugem konjarju. Najprej je šel sam na policijsko ravnotejstvo po dovoljenje, da sme prijeti roparja. Potem se je vrnil k hlapcem in sklenil, da takoj poišče Jima. Vsi skupaj so odšli na Jimovo stanovanje. Z najpogumnejšim hlapcem je stopil v sobo. Jim se je hudo prestrašil, ko je zagledal Hudsona, vendar se je hitro zbral in skušal napraviti brezskrben obraz. Hudson je vprašal:



»Kako pa, da si ponoči kar brez slovesa izginil?«

»Veš, nisem mogel zaspiti pa sem rekel straži, naj gre spat, da bom namesto nje stražil. Res je šla. Sam sem pa stražil. Ko sem hodil po odprtem hodniku sem zdajci zapazil, da je prišel moj konj iz hleva. Tedaj je v daljavi nekaj počilo, konj se je splašil in začel dirjati čez travnik. Hitro sem tekel v hlev, vzel enega izmed svojih konjev in odjezdil za njim. Dolgo sem ga skušal ujeti a konj je bil tako splašen, da me ni poslušal. Nazadnje se je vrnil v New

York in stekel naravnost v moj hlev. Ko sem prijezdil domov je že stal v hlevu. Privezal sem ga in še tvojega konja sem privezal, saj se mi ni ljubilo, da bi sredi noči spet odjahal nazaj na



tvojo farmo. Zdaj sem se tudi premislil in ne bom šel k generalu za konjarja.«

»Dobro se znaš izgovarjati!«

»Kaj hočeš s tem reči?«

»Vse kar si povedal je od začetka do konca zlagano!«

»Zla—ga—no?« je zajeceljal Jim.

»Da zlagano!«

»Kaj pa misliš, da me meni nič tebi nič žališ?«

»Navaden ropar si!«

»Hvala za prijaznost,« je rekel Jim in se vzravnal. »Tam so vrata! Ven!«

»Le počasi, prijatelj, zdaj še ne grem.«

»Ven sem rekel in sicer takoj!« je glasno velel Jim.

Hudson se je nasmehnil in mirno sedel na stol. »Malo boš moral še počakati!«

»Ven! In tvoj spremljevalec tudi. Zadnjič ti rečem, izgubita se!«

»Jaz te pa prvič prevrnem!« Pri teh besedah je Hudson vstal zgrabil Jima za vrat in ga počasi potisnil k tlom. Hlapec je hitro priskočil in zvezal Jimu

roke na hrbtu. Potem ga je Hudson vprašal:

»Kam sta z Jonatanom spravila moj denar!«

»Polovico ga imam jaz, polovico pa Jonatan. Moj delež je v miznici!« je zdaj priznal Jim, ko je videl, da ni več rešitve zanj.

Hudson je hitro stopil k pisalni mizi, odprl miznico in res je našel tam polovico svojih milijonov. Hitro je vtaknil vse bankovce v svojo listnico. Ostali denar pa stlačil v torbo, ki jo je pozneje privezal k sedlu. Potem je vprašal Jima:

»Kje se boš sestal z Jonatanom?«

»V kavarni »Amerika«. Dogovorila sva se, da pride ob osmih zvečer na sestanek.«

»Dobro, tudi Jonatan ne bo ušel usodi!«

Hudsonovi hlapci so zasedli Jimovo hišo, Hudson sam je pa odšel z najpogumnejšim hlapcem v kavarno »Amerika«. Pred kavarno je obstal in pogledal skozi steklena vrata. Hitro je preletel z očmi vse goste. Res je med njimi opazil Jonatana, ki si je pravkar »rekel suknjič, ter ga obesil na obešalnik.

Zasledovalca sta vzela samokrese v roke in vstopila. Toda na žalost ju je Jonatan takoj opazil ter jo popihal skozi zadnja vrata kavarne. Brž sta Hudson in hlapec Hary stekla za njim. Toda na nesrečo se je Hudson, ki je tekel pred Haryjem spodtaknil ob stojalu in Hary je padel čezenj. Ko sta se pobrala je rekel Hudson:

»Pustiva ga! Zdaj nama je že pobe-gnil.«

Nato sta stopila k obešalniku in Hudson je pregledal Jonatanov suknjič. K sreči je našel Hudson v notranjem žepu suknjiča debele listnico, v kateri je bila druga polovica njegovega premoženja. Kako veselo in hitro mu je zdaj utripalo srce! Vse svoje premoženje je imel spet v rokah.

Nato sta spet odšla v Jimovo stano-vanje. Hudson je z veseljem pripoved-ovaval vsem hlapcem, kar je doživel. Jima pa so med tem že odgnali na po-licijo. Drugo jutro pa so se Hudson in njegovi hlapci spet odpravili na farmo.

(Dalje prihodnjik).

Gustav Strniša:

Božična noč

Nocoj spet enkrat repatica žari, ki božični mir nam oznanja, v jaselcah skromnih Jezus leži, sivi osliček se klanja.

S sapo Ga svojo greje volič, zunaj saj huda je zima, nič ni kurjave, gorkega nič, Jožef, rednik samo, kima.

Hladna je cerkev, vendar ljudje, so zadovoljni veseli, kakor pri jaselcah lučke gore, novi so upi jim zaplameneli.

Res je skrivnostni sveti večer, saj je med nami sveta družina, kdo jo pogostil bo in jo sprejel, kruha kdo dal ji in vina?

Vsakdo bi zdaj prenočil jo rad, toda ste mar pozabili da je vsak revček Juzusov brat, njega bi zdaj pogostili!

Kdo bi rad imel

Ves letnik 1935 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice. — Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov: Uprava »Jutra« v Ljubljani.

N A R O Č I L N I C A :

Podpisani naročam izvodov lan-skega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

.....
.....
.....
.....

Podpis naročnika:



Jutrovčki pišejo

Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč. Bojim se sicer tvojega nenasitnega koša, toda želja, da bi dobila mladinsko knjižico, če bi bila ravno izžrebana, mi ne da miru. Dosedaj se še nisem oglasila pri Tebi. Ti bi rad zvedel dragi stric kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč. Najbolj mi je pri srcu slaščičarna »Petriček«. Tu je napredaj mnogo slaščic, ki mi gredo posebno v slast. Všeč mi je (posebno) tudi mestna vrtinčarija, ker rase tu mnogo ljubkih cvetic.

Dapade se mi spomenik kralja Petra I. Osvoboditelja, ki stoji pred magistratom in Trubarjev, ki stoji v svojem parku. Lepo Te pozdravlja

Tita Klemenčič, uč. IV. a razr. Mladika v Ljubljani. Nunska 10.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Saj vem, da še nihče ni pisal od tu, zato pa pišem jaz. Veš striček, doma sem daleč od Tebe tu ob madžarski mejli.

V »Mladem Jutru« mi najbolj ugajajo pravljice in križanke. Vsako pravljico pazljivo prečitam in jo pripovedujem tudi svojim součenkam. Veš, stric Matic, one ne razumejo še dobro slovenski, ker doma govorijo le madžarski, zato jim moram vse natančno povedati. Vesele so in bi tudi one rade Tebe spoznale; vseeno Te prav lepo pozdravljajo. Zdaj pa zaključim, ker mi je rekel očka, da moram iti spat. Torej zbogom, stric Matic!

Horvat Angela, učenka III. razr. o. šola Kapca pri Lendavi

Kateri zimski sport mi je najljubši. Ko so doline pokrite z belo snežno odejo pridejo moje smučke zopet v veljavo. Komaj sem dočakal, da je zmrazil sneg sem vzel smučke in hajdi na hrib. Z strahom sem se spustil dol, včasih tudi pošteno, pošteno padem, a nič zato hitro se pobrem in hajdi naprej! Te pozdravlja Tvoj

Žunko Bruno, uč. V. razr. v Mariboru, Smetanova 46.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam! Ko sem prebral Tvoj novi natečaj sem se odločil, da Ti tudi jaz napišem nekaj vrstic

Ljubljana je lepo mesto. Če se pripekljemo z vlakom v Ljubljano se nam takoj ob izstopu pokaže v svoji lepoti. Pred kolodvorom stoji lep hotel in lepa palača. Po ulicah vladata snaga in red. Lepi parki se razprostirajo po pobočjih bližnjih gričev. Zelo lep je park Tivoli. Ljubljana je središče slovenske umetnosti in znanosti. Univerza je na Kongresnem trgu. V Ljubljani je mnogo spomenikov. Najbolj všeč sta mi Prešernov spomenik in spomenik kralja Petra Osvoboditelja. Grad stoji ponosno nad vsemi poslopji razer nebotičnika, ki je le nekaj metrov nižji, čeprav stoji v kotlini. V muzeju je shranjenih mnogo zgodovinskih predmetov in zapiskov. Doslej mi v Ljubljani samo Ljubljanka ni ugajala. A zdaj jo že regulirajo. Ljubljana ima tudi mnogo cerkva. Te pozdravlja

Stojan Vladimir, dijak III. a r. real. g. Jesenice-Fužine, Obrtniška ul. 23.

Dragi Jutrovčki!

Za nagrado so bili izžrebani:

1. Vukovič Vinko, uč. III. razr. pri Mali Nedelji,
2. Šolinc Roza, uč. III. r. v Rogatcu,
3. Volk Kristina, uč. II. b razr. mešč. šole v Žalcu,
4. Kopitar Edi, uč. III. razr. v Gornjem gradu,
5. Vidmar Marjan, dijak IV. a razr. real. gimn. v Mariboru,
6. Uršič Mira, dijakinja III. a razr. real. gimn. v Ptuj,
7. Prah Dragica, obsolventka mešč. š. št. Rupert pri Mokronogu,
8. Klemenčič Tita, uč. IV. razr. Mladike v Ljubljani,
9. Horvat Angela, uč. III. razr. Kapca pri Lendavi,
10. Stojan Vladimir, dijak III. a razr. real. gimn. Jesenice-Fužine.

Vsak nagrajenec je prejel lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Prav vesele božične praznike želi vsem Jutrovčkom

stric Matic.

Božična križanka



Navpično: 1 največji praznik pozimi, 3 dan v tednu, 4 vrsta pesnitve, 9 mesto v Franciji, 10 hrib pri Beogradu, 11 plod, 15 žensko krstno ime, 17 ploskovna mera, 18 jugoslovanska gora, 22 nikalnica, 24 ali v srbohrvaščini, 25 človeški čut, 26 predlog, 27 veznik, 28 rudniški kraj v Sloveniji, 30 hribovska vas, 32 finsko mesto, 33 staro svetopisemsko mesto, 34 vzklik, 38 prerok islama, 39 sibirski reka, 40 Odrašenik, 46 veznik, 49 sovražniki starih Slovanov, 50 rimski cesar, 51 travnik, 53 žensko krstno ime.

Vodoravno: 2 špansko žensko krstno ime, 5 vrsta pesnitve, 6 nikalnica, 7

pomožni glagol, 8 bosanska reka, 9 veznik, 11 jugoslovanska reka, 12 romunsko mesto, 13 deska, 16 rastlina, 19 ploskovna mera, 20 egipčanska boginja, 21 strupena kača, 22 predlog, 23 zver, 25 tekočina, 29 ploskovna mera, 31 krstno ime slovenskega pesnika, 32 ruski pisatelj, 34 svetnik, zaščitnik lovcev, 35 pisalna potrebnost, 36 pomožni glagol, 37 nikalnica, 38 svojilni zaimek, 40 svetopisemska oseba, 41 vzklik, 42 predlog, 43 pamet, 44 poslanec, 45 stari oče, 47 duri v vzhodno štajerskem narečju, 48 biva v fari, 49 stari Slovan, 52 pravoslavni župnik, 54 žensko krstno ime.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov:

ap — e — ja — jem — lip — na — no — pas — po — sli — u — tam — 6 besed pomena: 1. tropska rastlina; 2. morska žival; 3. belilo; 4. upravičenje k uporabi tujih prostorov; 5. hranišče živine; 6. plin — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol podoživljanje lepe prihodnosti, končne črke od zgoraj navzdol pa podoživljanje lepe preteklosti, kar oboje pomeni naše življenje v sedanjosti.

Rešitev križanke

Rešitev križanke »Ris«

Vodoravno: 1. lik; 4. jeklo; 6. Evropa; 8. Apatin; 11. lovor; 12. laž.

Navpično: 1. lev; 2. ikra; 3. klop; 4. jela; 5. opal; 7. atol; 9. iva; 10. nož.



Prihodnja številka, Mladega

Jutra' izide za novo leto!



Tihe so ure zimskega večera — družina naša okoli mize je zbrana — in Minka nam povestice prebira — in nam odkriva čuda nepoznana — In potlej se beseda nam razpreda — najrajši čujemo nasvete deda. — Že nekaj časa ljubi dedek pravi: „Ta reč mi bolj in bolj roji po glavi. Tako sem, kakor dete: rad izbiram povesti, pesmi, in za kratek čas študiram — križanke, smešne zanke in uganke — Res: „Mlado Jutro“ nam prežene usako brigo — zato bom kupil celo lansko knjigo!“

